

ปัญหาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกรณีการเร่งรัดภาษีอากรค้างตามประมวลรัษฎากร¹

ปัญญกรณ์ ภูศรี²

การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศไทย ก่อนที่จะมีการพัฒนาทางเทคโนโลยีก้าวล้ำอย่างในปัจจุบัน ได้มีพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งคุ้มครองในส่วนของข้อมูลที่เกี่ยวข้องอยู่ในความดูแลกับหน่วยงานราชการเท่านั้น ต่อมาเมื่อสังคมโลกและประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่ยุคแห่งเทคโนโลยีที่รวดเร็วและล้ำสมัยมากขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมและความเป็นมาตรฐานสากล พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 จึงถูกบัญญัติขึ้นเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ครอบคลุมมากขึ้นทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน ในส่วนของภาครัฐ รัฐมีหน้าที่และภารกิจของรัฐที่ต้องปฏิบัติตามเพื่อบรรลุเป้าหมาย ในการกระทำใด ๆ ของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นจะต้องอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมายเพื่อดำเนินการให้บรรลุเป้าประสงค์ไปพร้อม ๆ กับการคำนึงถึงประชาชน ทั้งในเรื่องสิทธิ เสรีภาพ รวมถึงสิทธิมนุษยชน ที่หน่วยงานของรัฐจะต้องคำนึงถึงตามที่มีการบัญญัติรับรองสิทธิไว้ตามรัฐธรรมนูญ อันเป็นกฎหมายสูงสุด

ภารกิจของรัฐที่สำคัญประการหนึ่งคือความมั่นคงทางการคลัง รัฐมีหน้าที่เก็บภาษี เพื่อนำมาใช้บริหารจัดการและพัฒนาประเทศ หน้าที่หลักของการเก็บภาษีคือการสร้างรายได้ให้กับรัฐ โดยภาษีที่เก็บจากประชาชนและองค์กรจะถูกนำไปใช้ในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างโครงการทางเศรษฐกิจ การพัฒนาการศึกษา หรือการเสริมสร้างสวัสดิการสังคม การมีรายได้จากภาษีที่มั่นคงจะช่วยให้รัฐสามารถจัดการและพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งกระบวนการจัดเก็บภาษีถือเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้รัฐดำเนินการตามนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรมสรรพากรในฐานะหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่จัดเก็บภาษีอากร ข้อมูลที่อยู่ในความครอบครองกำกับดูแลของกรมสรรพากรนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งทั้งในแง่ของความมั่นคงทางการคลังของประเทศ และในแง่ข้อมูลส่วนบุคคลของปัจเจกชนที่มีความละเอียดทั้งฐานะทางการเงิน ข้อมูลการประกอบกิจการ

---

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกรณีการเร่งรัดภาษีอากรค้างตามประมวลรัษฎากร โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเสริฐ ตันศิริ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.กัลยา ตันศิริ และ รองศาสตราจารย์สุธินี รัตนวราห

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนภูมิภาค) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ข้อมูลที่สามารถระบุตัวตนได้อย่างละเอียด รวมถึงความลับทางการค้าบางประการอีกด้วย โดยข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความดูแลของหน่วยงานของรัฐ นอกจากจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักการตามรัฐธรรมนูญแล้วนั้น ยังต้องพิจารณาในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 และพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยหนึ่งในภารกิจของกรมสรรพากร ในการจัดเก็บภาษีอากรคือการเร่งรัดภาษีอากรค้าง ซึ่งมีลักษณะเป็นการติดตามทวงถามหนี้โดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งมีอำนาจทางกฎหมายในการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินได้โดยไม่ต้องใช้สิทธิทางศาล ทั้งในการแสวงหาข้อมูลส่วนบุคคลทั้งทางตรงและทางอ้อม การคัดค้นข้อมูลส่วนบุคคลจากทั้งภายในหน่วยงานสรรพากรหรือจากหน่วยงานภายนอก เช่น การคัดค้นทะเบียนราษฎรและประวัติของบุคคลจากกรมการปกครอง การคัดค้นสถานะของบุคคลจากกรมราชทัณฑ์ การสอบสวนทรัพย์สินจากหน่วยงานอื่น ๆ ไม่ว่าจะ เป็นหน่วยงานของรัฐอย่างกรมที่ดิน กรมการขนส่งทางบก และหน่วยงานเอกชนอย่างธนาคารพาณิชย์ บุคคลธรรมดา และนิติบุคคลอื่น ตลอดจนการยึด อาศัย ขายทอดตลาด เป็นต้น โดยจะเห็นได้ว่าข้อมูลส่วนบุคคลที่เจ้าพนักงานในส่วนกฎหมายและเร่งรัดภาษีอากรค้างเป็นผู้ควบคุมกำกับดูแล รวมไปถึงขั้นตอนการเร่งรัดภาษีอากรค้างนั้นมีข้อมูลส่วนบุคคลเป็นส่วนมาก ซึ่งบางขั้นตอนและวิธีการนั้นมีข้อสังเกตบางประการในเรื่องความเหมาะสมและความจำเป็นของกฎหมายที่ไม่สอดคล้องกับหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

จากการศึกษาข้อเท็จจริงและปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกรณีการเร่งรัดภาษีอากรค้างตามประมวลรัษฎากร ได้มีการวิเคราะห์เพื่อให้สามารถหาสมดุลระหว่างเจตนาของกฎหมายที่ต้องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลและบรรลุผลการจัดเก็บภาษีของรัฐได้อย่างเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนและประโยชน์ของรัฐ ซึ่งพบว่ามีปัญหาบางประการที่ต้องพิจารณาดังนี้

ประการแรกคือ ปัญหาเกี่ยวกับการตีความและการกำหนดขอบเขตข้อยกเว้นการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกรณีเพื่อความมั่นคงทางการคลังของรัฐ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 4 (2) ซึ่งกำหนดว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 จะไม่นำไปใช้บังคับแก่การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ ซึ่งรวมถึงความมั่นคงทางการคลัง โดยกรมสรรพากรเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีภารกิจในการจัดเก็บภาษีอากรเป็นรายได้ของรัฐ จึงมีลักษณะเข้าข้อยกเว้นตามมาตราดังกล่าว ทั้งนี้ในการดำเนินการจัดเก็บภาษีอากรนั้นมีหลายขั้นตอน ซึ่งการเร่งรัดภาษีอากรค้างเป็นหนึ่งในภารกิจของกรมสรรพากร โดยในการยกเว้นตามมาตราดังกล่าวเป็นการยกเว้นไม่ทำให้บังคับแก่การดำเนินการบางลักษณะ ซึ่งการยกเว้นเช่นว่านั้นหมายความว่ารวมถึงการดำเนินการทั้งหมดภายใต้ความหมายอย่างกว้างของการกำหนดว่ามีลักษณะของการดำเนินกิจการเพื่อความมั่นคงทางการคลังทุกกรณี อีกทั้งภารกิจของกรมสรรพากรมีการบริหารจัดการภายในที่อาจไม่

เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการเก็บภาษี จึงต้องมีการวางคำนิยาม รวมถึงการกำหนดลักษณะกิจการภายในควบคู่ไปด้วย เนื่องจากหากเป็นการดำเนินการที่ไม่ถูกระเบียบตามกฎหมาย ไม่มีอำนาจในการกระทำ หรือเป็นการกระทำที่มากเกินไปจนหลักความจำเป็นหรือหลักการได้สัดส่วน โดยไม่มีการตรวจสอบที่เพียงพอ อาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือละเมิดสิทธิของประชาชนมากเกินไปจนสมควร

ประการที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการนิยามคำว่าเจ้าพนักงาน ในหน่วยงานกรมสรรพากร ลักษณะกิจการมีการแบ่งหน่วยงานภายในออกเป็นหลายส่วนที่มีความแตกต่างกันในอำนาจและหน้าที่ โดยในประมวลรัษฎากรไม่มีการกำหนดนิยามคำว่าเจ้าพนักงานไว้โดยตรง แต่เป็นเพียงการกำหนดว่าเจ้าพนักงานสรรพากรมีอำนาจกระทำการในเรื่องใดบ้าง ซึ่งมีลักษณะเป็นการกำหนดความหมายให้อำนาจไว้อย่างกว้าง แม้ว่าจะมีการกำหนดในเรื่องของเจ้าพนักงานประเมินไว้เป็นการเฉพาะ แต่ก็ไม่ได้มีการกำหนดนิยามในเรื่องของเจ้าพนักงานเร่งรัดภาษีอากรค้างไว้โดยเฉพาะเจาะจง เจ้าพนักงานที่ไม่ได้มีอำนาจหน้าที่ในการเร่งรัดภาษีอากรค้างอาจสามารถใช้และเปิดเผยข้อมูลได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงอำนาจหน้าที่และสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลที่สมควรจำกัดอยู่ในแต่ละส่วนงาน รวมถึงในบางกรณีที่เจ้าพนักงานไม่ได้ปฏิบัติภารกิจในการจัดเก็บภาษีอากรที่มีลักษณะเป็นข้อยกเว้นในเรื่องความมั่นคงทางการคลังตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล จึงต้องอาศัยฐานอำนาจตามกฎหมายเพื่อเก็บรวบรวม ใช้ หรือเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล เมื่อต้องคำนึงถึงมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลรวมถึงการกำหนดอำนาจหน้าที่อย่างชัดเจนเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้ทราบถึงอำนาจหน้าที่และระมัดระวังในเรื่องของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ประการที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการเร่งรัดภาษีอากรค้างกรณีการปิดหมาย หนังสือแจ้งหรือหนังสืออื่นตามมาตรา 8 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร โดยในกระบวนการเริ่มต้นของการเร่งรัดจัดเก็บภาษีอากรนั้นจะต้องมีขั้นตอนการแจ้งให้ผู้เสียภาษีทราบถึงหน้าที่ความรับผิดชอบของตน โดยกระบวนการส่งหนังสือนั้นทำได้หลายวิธี ทั้งการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ การส่งด้วยตนเองของเจ้าหน้าที่ รวมถึงวิธีการปิดหมาย หนังสือแจ้งหรือหนังสืออื่นตามมาตรา 8 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งวิธีการปิดหมายดังกล่าวนั้นคือการปิดหนังสือ ณ บริเวณที่ต้องการส่งหนังสือนั้นเพื่อให้มองเห็นได้อย่างชัดเจน ซึ่งโดยส่วนมากบริเวณที่ทำการปิดหนังสือนั้นคือบริเวณประตูบ้าน ประตูรั้ว หรือกำแพงบ้านแล้วแต่กรณี ซึ่งข้อความในหนังสือที่ทางกรมสรรพากรต้องการแจ้งให้ทราบเป็นการเฉพาะนั้น ผู้ที่ได้รับหนังสืออาจไม่ประสงค์ให้บุคคลที่สามหรือบุคคลทั่วไปที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องสามารถรับทราบข้อความที่เป็นการแจ้งต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง ผ่านทางการปิดประกาศไว้ในลักษณะดังกล่าว ซึ่งข้อมูลที่ปรากฏในหนังสือเช่นว่านั้น ได้แก่ ชื่อ-นามสกุล จำนวนเงินที่เป็นหนี้ภาษีอากร ข้อมูลสำคัญอื่น ๆ เช่นหมายเลขบัญชีธนาคาร รายการทรัพย์สินต่าง ๆ ของผู้ค้างภาษีอากรรวมถึงของคู่สมรสด้วย โดยในใบแจ้งภาษีอากรยังมีข้อความที่ระบุถึงความผิดตามกฎหมายของบุคคลอยู่ด้วย ซึ่งมีลักษณะเป็นการ

เปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งข้อมูลดังกล่าวเมื่อถูกเปิดเผยต่อบุคคลที่สามที่ไม่เกี่ยวข้อง อาจทำให้เกิดความเสียหายบางประการ เจ้าของข้อมูลอาจรู้สึกอับอาย ถูกประจาน และกระทบต่อความน่าเชื่อถือ

แม้ว่าในการเร่งรัดภาษีอากรค้ำนั้น กระบวนการในการเก็บรวบรวม ใช้จ่าย และเปิดเผยข้อมูลของผู้เสียภาษีอากรไม่อยู่ในบังคับภายใต้ข้อยกเว้นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นกรณีการยกเว้นบางประการทำให้หน่วยงานของรัฐสามารถดำเนินการตามกฎหมาย ตามภารกิจของรัฐได้ แต่ทั้งนี้ได้มีการกำหนดให้เป็นไปตามมาตรฐานที่คณะกรรมการกำหนด ซึ่งในส่วนของข้อกำหนดนั้นแต่ละหน่วยงานจะต้องนำมาปรับใช้เพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายดังกล่าว โดยคำนึงถึงหลักความจำเป็นและหลักความได้สัดส่วน การเลือกใช้วิธีที่เป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในที่สาธารณะโดยไม่จำเป็นจึงอาจเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลเกินสมควร และควรมีการปรับปรุงวิธีการส่งหมาย หนังสือแจ้งหรือหนังสืออื่นตามประมวลรัษฎากร โดยเฉพาะวิธีการปิดหมายที่มีลักษณะเป็นการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลเกินความจำเป็น เนื่องจากมีวิธีการและการปฏิบัติที่เป็นวิธินานที่น้อยที่สุดสามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเร่งรัดจัดเก็บภาษีอากรไปพร้อม ๆ กับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในปัจจุบันได้

ในการปฏิบัติภารกิจของรัฐเพื่อให้เป็นไปอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพในการเร่งรัดจัดเก็บภาษีอากร โดยการจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หลักการได้สัดส่วน หลักความจำเป็น และหลักความชอบด้วยกฎหมายนั้น จะต้องพิจารณาในการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องบางประการรวมถึงการกำหนดมาตรการที่เหมาะสม ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับการตีความและการกำหนดขอบเขตข้อยกเว้นการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกรณีเพื่อความมั่นคงทางการคลังของรัฐ

ขอเสนอให้มีการเพิ่มการกำหนดนิยามลงในบทบัญญัติตามมาตรา 4 (2) พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 จากบทบัญญัติเดิมบัญญัติว่า “พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่ การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ ซึ่งรวมถึงความมั่นคงทางการคลังของรัฐ หรือการรักษาความปลอดภัยของประชาชน รวมทั้งหน้าที่เกี่ยวกับ การป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน นิติวิทยาศาสตร์ หรือการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์”

โดยแก้ไขเป็น “พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่ การดำเนินการของหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการรักษาความมั่นคงของรัฐ ซึ่งรวมถึงความมั่นคงทางการคลังของรัฐ หรือการรักษาความปลอดภัยของประชาชน รวมทั้งหน้าที่เกี่ยวกับ การป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน นิติวิทยาศาสตร์ หรือการรักษาความมั่นคงปลอดภัยไซเบอร์ ทั้งนี้ลักษณะการดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกา”

โดยเสนอแนะเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกา กำหนดลักษณะ กิจการ หรือหน่วยงาน ที่ได้รับการยกเว้น ไม่ให้นำพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 บางส่วนมาใช้บังคับ พ.ศ. 2566 โดยเพิ่มเติม รายละเอียดดังนี้

โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 175 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 4 วรรคสอง และมาตรา 4 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

มาตรา 3 ในพระราชกฤษฎีกานี้

“ความมั่นคงทางการคลังของรัฐ” หมายความว่า การดำเนินงานทางด้านการคลังของรัฐ เพื่อดำเนินนโยบายในการบริหารจัดการรายได้ รายจ่าย หนี้สาธารณะ และเงินคลังของรัฐ

2. ปัญหาเกี่ยวกับการนิยามคำว่าเจ้าพนักงาน

ขอเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 2 แห่งประมวลรัษฎากร โดยกำหนดเพิ่มเติมนิยามดังนี้

มาตรา 2 ในประมวลรัษฎากรนี้เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“เจ้าพนักงาน” หมายความว่า บุคคลหรือคณะบุคคลที่ได้รับแต่งตั้งหรือได้รับมอบหมายอำนาจหน้าที่ตามประมวลรัษฎากร

และแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกรมสรรพากร ว่าด้วยการเร่งรัดจัดเก็บภาษีอากรค้าง พ.ศ. 2545 โดยแก้ไขเพิ่มเติมนิยามจากเดิม ข้อ 5 ในระเบียบนี้ “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกรมสรรพากร

แก้ไขเพิ่มเติมเป็นข้อ 5 ในระเบียบนี้ “เจ้าพนักงาน” หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกรมสรรพากรที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการเร่งรัดจัดเก็บภาษีอากรค้าง

3. ปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในการเร่งรัดภาษีอากรค้างกรณีการปิดหมาย หนังสือแจ้งหรือหนังสืออื่นตามมาตรา 8 วรรคสองแห่งประมวลรัษฎากร

ขอเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 8 แห่งประมวลรัษฎากรจากบทบัญญัติเดิมวรรคสองที่บัญญัติว่า “กรณีไม่สามารถส่งตามวิธีในวรรคหนึ่งได้ หรือบุคคลนั้นออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ใช้วิธีปิดหมาย หนังสือแจ้งหรือหนังสืออื่น แล้วแต่กรณี ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ ที่อยู่ หรือสำนักงานของบุคคลนั้น หรือบ้านที่บุคคลนั้นมีชื่ออยู่ในทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรครั้งสุดท้าย หรือโฆษณาข้อความย่อในหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายเป็นปกติในท้องถิ่นนั้นก็ได้”

แก้ไขเพิ่มเติมเป็น “กรณีไม่สามารถส่งตามวิธีในวรรคหนึ่งได้ หรือบุคคลนั้นออกไปนอกราชอาณาจักร ให้ใช้วิธีปิดหมาย หนังสือแจ้งหรือหนังสืออื่น แล้วแต่กรณี ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ ที่อยู่ หรือสำนักงานของบุคคลนั้น หรือบ้านที่บุคคลนั้นมีชื่ออยู่ในทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎรครั้งสุดท้าย หากไม่สามารถส่งโดยวิธีปิดหมายให้โฆษณาข้อความย่อในหนังสือพิมพ์ที่จำหน่ายเป็นปกติในท้องถิ่นนั้น”

และแก้ไขเพิ่มเติมวรรคสามจากเดิมที่บัญญัติว่า “เมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันได้รับแล้ว”

แก้ไขเป็น “วิธีการปิดหมายหนังสือแจ้งหรือหนังสืออื่น ตามวรรคสอง ให้ปิดผนึกเอกสารด้วยวิธีการใด ๆ โดยแสดงให้เห็นเพียงชื่อของบุคคลผู้ต้องรับเท่านั้น”

และเพิ่มเติมวรรคสี่เป็น “เมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีดังกล่าวข้างต้นแล้ว ให้ถือว่าเป็นอันได้รับแล้ว”

เอกสารอ้างอิง

- คณาธิป ทองรวีวงศ์. คำอธิบายหลักกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2565.
- นกร เสรีรักษ์. ความเป็นส่วนตัว: ความคิด ความรู้ ความจริง และพัฒนาการเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในประเทศไทย. แพร์ : สำนักพิมพ์พี.เพรส, 2563.
- บรรเจิด สิงคะเนติ. หลักพื้นฐานเกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2567.
- ปทีป เมธาคณวุฒิ และ อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ. แนวทางการออกกฎหมายคุ้มครองข้อมูลและสารสนเทศส่วนบุคคลในประเทศไทย. สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2539.
- ไพรัช ตระการศิรินนท์. การคลังภาครัฐ. เชียงใหม่ : คณิงนิการพิมพ์, 2548.
- เพิ่มบุญ แก้วเขียว. การได้สายทางกฎหมายภาษีสรรพากร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิทย์พัฒนา, 2551.
- วิมพัทธ์ ราชประดิษฐ์. กฎหมายภาษีอากรเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : วิญญูชน 2568.
- ศุภลักษณ์ ฟินิจภูวดล. กฎหมายภาษีอากร. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2563.
- สุปรียา แก้วละเอียด. รายงานฉบับสมบูรณ์เรื่องการควบคุมความชอบด้วยกฎหมายของภาษีโดยองค์กรตุลาการในประเทศไทย. คณะกรรมการส่งเสริมงานวิจัย คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2558.